

Kardeşim Serkan'a... hayatıma kattığı tüm güzellikler için.

27 Ekim, Cumartesi

“Sen!.. Bırak o kitabı elinden! Bir daha, ders kitabından başka bir şey görmeyeceğim elinde! Senin yüzünden onca insanın arasında yerin dibine geçtim bugün. Beni utandırıyor-sun. Şu haline bak! Tıpkı babana benziyorsun. Azıcık bile utanma duygusu yok sende de... Yalancı, sorumsuz ve tem-belsin.”

Bunlar aklımda kalanlar. Söyleyen de annem. Sabah er-kenden kalkıp okuldaki veli toplantısına gitti. Giderken de, “Neler yaptığını öğreneceğim bugün. Bakalım, dediğin gibi her şey yolunda mıymış!” dedi. İçimi sıkıntı bastı o anda. Te-levizyonda da iyi bir şey yoktu. Hep izlediğim filmler, maga-zin programları... Dedemin benim için aldığı kitabı bulmaya karar verdim.

Benden kitap saklamak dedemin en sevdiği oyun. Her seferinde de nereye sakladığını buluyorum tabii. Bunu bilerek mi yapıyor, yoksa gerçekten iyi sakladığına mı inanıyor, bil-miyorum. Anneannemin, mutfaktaki kuru erzak dolabında buldum kitabı bu kez.

Annemin odasına girdim ve elimdekini, kapı açıldığında hemen yatağın altına itebilecek bir yere yerleşip, okumaya başladım. Annemin odasını seviyorum. Benim odamdan da-ha aydınlık ve daha güzel kokuyor. Kulağım kapının zilinde

den bu işleri hep evin en küçükleri yapar? Büyükler buna cevap vermiyorlar. Ben de sormayı bıraktım artık. Eşofmanlarımı giyip sokağa çıktım. Hava buz gibiydi. Üstelik, sabah kahvaltısında ailecek seyretmeyi çok sevdiğimiz kovboy filmi de az sonra başlayacaktı... Saatime baktım. 'Eğer koşarak gider, koşarak dönersem, yetişirim,' diye düşündüm. Ama evden biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü anneannem arkamdan bakar hep. Koşarsam da hemen seslenir; "Memooo, koşma oğlum, düşersin!"

Köşeyi döndüm ve koşmaya başladım. Birden arkamdan soluk sesini duydum. Bu kim olabilir diye döndüm. Ne göreyim? Komşunun azgın dobermanı Patlak Göz de sabah koşusuna çıkmamış mı? Ona baktığımı görünce, dişlerini gösterdi. Sırtım buz gibi oldu birden.

Köpekleri severim ama, peşimden koşanları değil. Adını bilsem şirin şirin sesleneceğim de, adını bilen yok, kocaman gözleri yüzünden bütün mahallesi ona Patlak Göz diyor. Dedem hep, "Havlayan köpek ısırılmaz," der. Bir havlasa, belki dururdum; ama Patlak Göz körük gibi soluyordu yalnızca.

Çevreye bakındım. Hiç umut yok. Saklanacak tek yer görünmüyor. Ama birden... bir bahçe duvarını fark ettim. Yakınında da bir akasya ağacı. Son bir çabayla hızlandım ve bahçe duvarına basıp zıpladım. En yakın dala tutunmayı başardım. Kendimi

yukarı çekerken son anda o keskin dişlerden nasıl kurtulduğumu gördüm. Patlak Göz hemen arkamdan bahçe duvarına çıkmıştı, ama ben dala tırmandığım için orada kalivermişti. Tam, paçayı kurtardım diye sevinirken, arkamda bir tıslama duydum. Yine sırtım ürperdi.

Yavaşça döndüm. Geriye yatmış kulakları, kısık gözleri ve tıpkı aslan gibi açılmış ağzıyla, arkamdaki dala duruyordu; ama bana değil, aşağıdaki Patlak Göz'e bakıyordu tekir kedi. O an, inanılmaz bir şey oldu. Patlak Göz, ağlar gibi sesler çıkarıp duvardan atladı. Kaçmaya çalışıyordu, ama aslan tekerin onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Batman gibi uçarak burnumun ucundan geçtiğini gördüm. Uçtu... Uçtu... Patlak Göz'ün kuyruksuz poposuna yapıştı. Patlak Göz'ün çığlıkları duyuldu.

Az sonra sokakta tek ses kalmadı. Bir tek ben vardım. Ağacın tepesinde...

Eve ekmeklerle döndüğümde, başıma gelenleri anlatmak istedim ama, kovboy filmi çoktan başlamıştı. Beni susturup ekranı işaret ettiler.

Anneannem bir ara, "Suratın kıpkırmızı, koştun mu sen?" dedi.

"Hayır, anneanne, hava soğuktu, ondan," dedim. Bacağımı bir dobermanın keskin dişlerinden nasıl kurtardığımı anlatsa mıydım acaba? Belki pazar sabahları fırına dedemi yollardı o zaman.

Öğretmen bu ödevi sınıfta okuttu. İlk kez bana ilgi gösterdi diye çok sevinmiştim. Okumamı bitirip sırtarak övgüleri duymaya hazırlandığımda, sevgili öğretmenim, "Demek, seni el kadar bir tekir kurtardı, ha?" dedi ve bütün sınıf kahkahayı bastı. Hikâyenin zayıf noktası buymuş demek ki... Gelecek sefer dikkatli olacağım.

İşte, bugün o ödev annemin elinde bayrak gibi sallanıyordu.

Sevgili öğretmenim benden duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirme fırsatını hiç kaçırmaz. Derslerimdeki düşük ortalamayı ballandıra ballandıra anlatmak ona yetmemiş anlaşılmalı. Ödevimi anneme gösterip, "Mehmet'i bir daha fırına tek başına göndermeyin. Köpeklerle baş edecek kadar büyümemiş. En iyisi, evde oturup ders çalışsın," demiş. Evet, böyle söylemiş. Annem kompozisyonu okuyunca, mahallede köpek olmadığını, ekmeği fırından almadığımızı, bakkalın çırağının getirdiğini açıklamış. Aman ne güzel!

Şimdi ben yalancı, sorumsuz ve tembelim. Anneme açıklama yapmadım. İstediyi gibi, özür diledim. Sonucun ne olacağını biliyorum.

"Hemen çantayı al, doooğru..."

Lafını tamamlamasına gerek yok. Depo olarak kullanılan küçük odayı gösteriyordu. "Zindan"ı. Geçen ay kapatıldım ilk kez. Önce çok bozuldum, sonra eski kahramanlardan bazılarının hayatını düşündüm. Ya zindana atılıyorlardı ya da hapse... Buraya "zindan" demeyi seçtim ben de.

Bugün akşama kadar cezalıyım. Oyun yok, kitap yok, televizyon yok. Sadece okul çantam var.

Dedem ve anneannem, ilk kez odaya kapatıldığımda itiraz etmişlerdi. İçerden seslerini duyuyordum. Yalvardılar, azarladılar, küstüler, ama annemi ikna edemediler. İşyerindeki bir arkadaşı bunu oğluna yaparmış; çocuk da ders çalışmaktan başka yol bulamadığı için bütün sınıflarını takdirle geçmiş, falanmış, filanmış... ben de başka türlü adam olmazmışım.

Tabii, beni odaya ilk kapattığında annem de acemiydi. Odayı düzenlemesi gerektiğini akıl edememişti. Ben ancak çömelerek durabilmişim odada. Kapıyı açtığında da, defterimi ona uzattım; "Beni buraya yazamayayım diye kapattın herhalde. Dersimi neden çalışmadığımı öğretmenime sen anlatırsın, anne," dedim ve yatmaya gittim.

O gece çok ağladı annem. Sabah kalktığımda, defterime öğretmenim için bir özür notu ve benim için bir mektup bırakmıştı. Her şeyi benim iyiliğim için yapıyormuş. Eğitim çok önemliymiş. Hele disiplin, ondan da önemliymiş. Eğer çalışkan olmazsam, ilerde serseri olurmuşum ("Baban gibi" demeyi unutmuştu).

Daha sonra odayı biraz boşalttılar. Eski bir sandık benim yazı masam oldu, küçük bir de tabure kondu. Odanın halini görünce, annemin işyerinde tıpkı böyle bir kutuda çalıştığını düşündüm. Belki de, benimle bu duygusunu paylaşmaya çalışıyordur.

Aslında bütün bunları ve daha fazlasını eski günlüğüme yazmıştım. Annem buldu. Okudu ve yırttı. Ona haksızlık et-